

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 października 2018 r.

sprawy **R. W.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok łączny Sądu Okręgowego w C. z dnia 6 grudnia 2017 r.,
sygn. II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

**2. zwolnić skazanego R. W. od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w C. rozpatrywał kwestię orzeczenia kar łącznych wobec R. W., skazanego piętnastoma prawomocnymi wyrokami sądów. Wyrokiem łącznym z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Okręgowy orzekł o połączeniu kar pozbawienia wolności i kar łącznych orzeczonych wyrokami z pkt h), k), l), m) i n) wyroku wymierzając skazanemu karę łączną 12 lat pozbawienia wolności, a nadto o połączeniu kar grzywny wymierzonych wyrokami z pkt j) i n) wyroku, wymierzając karę łączną 120 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na 15 złotych. W pozostałym zakresie umorzył postępowanie.

Od tego wyroku łącznego apelację wniósł obrońca skazanego. Po jej rozpoznaniu wyrokiem z dnia 8 marca 2018 roku, sygn. akt II AKa (...), Sąd

Apelacyjny w (...) nie uwzględnił apelacji obrońcy skazanego i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok łączny.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Powołując się na przepis art. 523 § 1 k.p.k. wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez błędy w ustaleniach faktycznych i ocenę dowodów, sposób ich dokonania nastąpił z rażącą obrazą prawa, przede wszystkim prawa procesowego, przez nierozważenie i nieustosunkowanie się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacyjnych przez Sąd Apelacyjny, co mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a nadto poprzez te uchybienia doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego tj. art. 33 § 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja, w szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Tymczasem kasacja wniesiona w przedmiotowej sprawie nie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, lecz podnosi uchybienia dotyczące błędnych ustaleń faktycznych, które nie mogą być w świetle art. 523 § 1 k.p.k. przedmiotem zarzutu kasacyjnego. Kasacja w swej istotnej treści jest powtórzeniem zarzutów apelacji, co wskazuje, że intencją skarżącego jest ponowne zakwestionowanie prawidłowości dokonanych przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanych w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Apelacyjny – ustaleń faktycznych i wymiaru kar łącznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma

kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń.

Jeśli zaś chodzi o zarzut dotyczący naruszenia zasady obiektywizmu, to zgodnie z utrwalonym orzecznictwem „Naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy kasacyjnej. Przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut (choćby) formalnie poprawnym” (post. SN z dnia 9 lipca 2014 r., II KK 140/14). Także zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się – jak w przedmiotowej kasacji – do samej tylko polemiki z argumentami Sądu, lecz konieczne jest wykazanie, jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd *meriti* w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zebrany materiał dowodowy.

W końcu, niedopuszczalny jest zarzut zawarty w uzasadnieniu kasacji, odnoszący się do niezastosowania zasady asperacji przy wymiarze kar łącznych. W świetle art. 523 § 1 k.p.k. utrwalony jest pogląd zawarty w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 maja 2006 r., II KK 125/06 (OSNwSK 2006, poz. 933), zgodnie z którym „sformułowanie zawarte w art. 523 § 1 *in fine* k.p.k. musi być rozumiane w ten sposób, iż niedopuszczalna jest nie tylko kasacja odwołująca się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary (art. 438 § 1 pkt 4 k.p.k.), ale także kasacja wskazująca na zarzut uchybienia prawu, jeżeli wniesiono ją z powodu niewspółmierności kary.” W przedmiotowej sprawie nie można mieć wątpliwości, że powodem wniesienia kasacji jest wprost wyrażane przez skarżącego poczucie orzeczenia względem skazanego kar łącznych niewspółmiernie surowych.

Z tego względu konieczne okazało się oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.